

КУЧЕНЦЕТО ДОРКО

Бѣше петѣкъ. Привечеръ се завръщахме съ каруца отъ пазаръ. Като наближихме окрайнината на селото, чухъ жални писъци на захвърлено кученце.

Веднага се сви сърдцето ми отъ болка по него. Помислихъ си, какво би станало съ мене, ако съмъ на негово мѣсто?

— Татко! — помолихъ го. — Спри конетѣ.

— Защо?

— Искамъ да прибера това кученце.

— Я го остави тамъ! . . .

— Пѣкъ жалъ ми е, ще умрѣ тука само презъ ноца.

— Е, като умрѣ... Нека умрѣ!

— Не искамъ, не искамъ . . . Жалъ ми е, — настоявахъ азъ.

— Защо ти е? . . . Нѣмаме кошара, та да пази овцетѣ?

— Нищо! . . . Азъ ще го отгледамъ, пѣкъ като порастне може да го дадемъ на вуйчови . . .

И татко ме послуша, спрѣ конетѣ. Скочихъ отъ каруцата и трѣгнахъ по гласа въ тъмното да търся кученцето. Най-после го намѣрихъ. Взахъ го, но то продължаваше и въ ржцетѣ ми да плаче и трепери.

— Е, трай, де . . .

Чакъ когато се покачихъ отново въ каруцата и го сложихъ на топло въ скута си, то млѣкна.

Въ кѣщи го нахранихъ съ млѣко и му послахъ на мекичко до печката да спи.

И вече всѣки день се грижехъ за него. Презъ дватри дена го кѣпѣхъ, слагахъ му остатѣцитѣ отъ трапезата да яде. Скоро-скоро порастна, стана рунтавичко, сиво съ бѣлично на челото.

Чудѣхъ се съ какво име да го кръстя. Накрая му сложихъ името — Дорко. Името на едно приятелче, което